

חפיש את הכוכב

בא לכיין אורון דן, בנם בן ה-10 של העיתונאי אי אורי דן ואשתו הדוגמנית ורדה, לא

זמרת מנוסה היא גראצייה חכמון בת ה-13 שבאה למיבתן ש' מאחוריה הופעה בפסטיבל שירי-הילדים.

הוריהן או עקב נסיבות שונות, ועתה הן מבקשות לטעום מעט מן הזוהר ה' אבוד דרך הדלת האחורית — דרך ה' פירסומת שתיעשה לילדיהן. אך היו גם מיקרים הפוכים. אימהות שילדיהן צריכים היו לעמול שעות ארוכות עד ששיכנעו אותן כי ילמדו יפה גם אם ישתפו בהצגה. כאן — הילדים הם שדחפו. והיו גם ילדים וילדות שהגיעו באופן עצמאי, לבדם, מבלי להיוועץ ב' הוריהם וללא ליווי.

פרצו מהאולם בקריאות-גיל, "התקבלתי!" אימהות שילדיהן המתינו לתורם, עיר דוד אותם במילים רכות ובלטיפות. אח' רות, שילדיהן נשלחו ללא הזמנה נוספת, ליטפו את שערם החפוף והמסורק של סעוטים מייבבים. מה מניע אם לדחוף את ילדה לתיאטרון? מה מסתתר מאחורי ההצגה הגדולה ביותר — המיבחנים? רוב ה' אימהות, שנשאלו על כך, התגלו כנשים שתשוקתן לבמה ולזוהר נבלמה, אם בגלל

להיות שחקנית רוצה איריס דרמון בת השבע וחצי, שפרצה בכבי כשנאמר לה שהיא צעירה מדי מכדי להיבחן. אמה, מזל, ניסתה להרגיע אותה. למטה מימין מתכוננים למיבחן שני ילדים שבאו בליווית אהם. משמאל: סמדר צעירי בת ה-10 שניכר בה, כי יפהפיה היא עוד תהיה.

אצבע בפה

של ישר" אל ז'לוצני בר בן התשע וחצי, שלא יודע אם הוא רוצה להיות שחקן. הרעיון לבוא למיבחן היה של אמו. הוא הסכים. מה איכפת לו.

מתוך המאות שהגיעו למיבחנים, ייבחרו רק עשרים. אך לא כל המאוכזבים יידעו להגיב כמו חברים, שיצא את האולם מבלי שיוזמן למיבחן נוסף: "חבל, זה היה יכול להיות כף לא-נורמלי."

מישפחה שכזאת משפחת בונים מאשדוד הגיעה בהרכב כים עס'מלא על ארבעת ילדיה, כשבראשה האם הגנת. המרחק מאשדוד לתל-אביב לא הפחיד את האם, שהכריזה כי היא מוכנה לכל.